

er en Kendsgerning, at der navnlig her i Kjøbenhavn, men ogsaa i andre Byer, ansættes Folk med større sproglig Uddannelse, end Seminarister have, men man har krævet af dem, at de skulle have Skolelærereksamen for at faa en saadan Plads. Jeg tror, at det var klogere at lade det gaa som hidtil paa dette Omraade, saa vil Udviklingen selv nok i Tidens Løb pege i Retning af, hvorledes man skal komme videre frem.

Der er en anden Indrømmelse, som den ærede Minister har gjort over for Landstingets Flertal; det er med Hensyn til de saakaldte kommunale Realskoler, der staa i Forbindelse med den almindelige Folkeskole; den højtærede Minister oplyste i Fjor, at der var 20 af den Slags. Men der gaar Udviklingen — saa vidt jeg er rigtig underrettet, og det har jeg Grund til at tro — for Tiden i Retning af at komme bort fra dette Forhold og hen imod i hver Købstad at faa en saa god Folkeskole som muligt; jeg tror, at Udviklingen gaar i Retning af at komme bort fra denne Sammenblanding af privat Undervisning med Undervisning i Folkeskolen, hvor Undervisningen skal gives af Folkeskolens Lærere; og jeg ser heller ikke, at der er god Grund til en saadan Sammenblanding. Men jeg betragter den omtalte Bestemmelse som en Indrømmelse over for Landstinget, for mulig at stemme Landstinget blidere, saa at det vil vise sig imødekommende paa andre Punkter. — Jeg skal endnu nævne et andet Punkt, det er Spørgsmaalet om Konsulenten. Jeg havde oprigtig talt ikke troet, at dette Punkt var blevet optaget, naar Ministeren fandt sig beføjet til igen i Aar at komme med et Lovforslag angaaende Folkeskolen; thi han udtalte selv i Fjor, at han til Nød kunde undvære en saadan Konsulent paa Grund af den store praktiske Erfaring han sad inde med. Den højtærede Minister er ganske vist Naturens Lov undergIVEN ligesom alle vi andre; men naar han en Gang ikke mere kan være Minister, saa er der vel nok flere, hvor han kommer fra, med samme praktiske Erfaring, og hvis man ikke i Ministeriet ligefrem behøver en Mand, som kan hjælpe til ved Arbejdets Udførelse, saa indser jeg i Grunden ikke, hvorfor vi skulle have denne Konsulent. Jeg er ikke af den Anskuelse, som det ærede 2det kongevalgte Medlem mente, at vi alle maatte være, at jeg ønsker en saadan Mand; jeg ønsker ikke en saadan Mand; og den nuværende Minister har erkendt, at han kan hjælpe sig foruden. Kommer der saa en Dag, da

den ærede Minister ikke kan hjælpe sig uden en saadan Mand, eller der kommer en anden Minister, som ikke kan hjælpe sig uden en saadan Mand, saa er der jo Tid nok til at rejse dette Spørgsmaal. Jeg tror ikke, man skal gøre det for Skolens Skyld; der er næppe et eneste Omraade i Administrationen, hvor vi have en saadan Skare Tilsynsmænd, et saa stort Tilsyn, som ved Skolevæsenet. Vi have jo Sognepræsten — foruden det Par Medhjælpere, som han har i Skolekommissionen, hvilke herefter kunne forhøjes til fire — vi have Provsten og endelig Biskoppen; skulde ikke det være nok til at føre Tilsyn med Skoleundervisningen og give Ministeren al den Underretning, som er fornøden, for at han kan varetage det ham overdragne Hverv som Minister lige over for Folkeskolen? Jeg skønner i hvert Fald ikke rettere.

Til Slut skal jeg nævne endnu et Punkt, hvor Ministeren har søgt at imødekomme Landstinget — jeg kan ikke skønne, at det er gjort af anden Grund. Det er det, at Ministeren har udeladt Folketingets Forordning om Optagelse paa Skoleloven af en Sum til den private Skole, den saakaldte Friskole paa Landet. Det har Landstinget altid udtalt sig meget skarpt imod, og det er ogsaa sket i Dag. Det fornøjede mig for Resten, at det efter det ærede 2det kongevalgte Medlems Udtalelser lod til, at det dog ikke skulde være et Punkt af den Betydning, at der ikke kunde være Udsigt til at komme ud over det. Jeg skal angaaende dette Punkt bemærke, at jeg forstaaer ikke, at Højre, Landstingsflertallet, har været saa bange for at give dette Beløb til den private Skole og begrunder det med, at det ligger ikke inden for Skolens Ramme, naar Flertallet selv hævder, at de kommunale Realskoler kunne sættes i Forbindelse med den almindelige Folkeskole, thi det er lige saa godt en privat eller delvis privat Historie som det andet. Det er nu min Mening, at man ikke vil gøre Folkeskolen en Tjeneste — tværtimod — ved at blande den sammen med noget som helst andet i vort Skolevæsen. Det er min Overbevisning, at vor Folkeskole staaer bedst og vil udvikle sig heldigst, naar den som hidtil er en Indretning for sig, navnlig med det større Skoletilskud, som den nu vil faa. Den Undervisning, som gaar ud derover, maa gøres til Genstand for en særlig Lovgivning paa dette Omraade, hvor der kan træffes Bestemmelse om den Ting, men det vilde være uklogt at blande Statsskolen, Folkeskolen, sammen med de saakaldte Mellem-skoler. Hvad Friskolen angaar, er